

Anarhistička biblioteka

Anti-Copyright

6. 06. 2012.

Antinacionalistički nacionalizam

Kritika antideutsch pokreta
u Njemačkoj . . . i njegovih
„previše njemačkih“ pristaša

Antinacionalistički nacionalizam

Kritika antideutsch pokreta u Njemačkoj . . . i njegovih „previše njemačkih“ pristaša

Prijevod teksta Antinationalist Nationalism: The Anti-German Critique and Its
All-Too-German Adherents, autor nepoznat. Prijevod je prvo objavljen u
petom broju Ispod pločnika, u jesen 2009. godine. www.ispodplocnika.net
<http://www.ispodplocnika.net/tekstovi/antinacionalisticki-nacionalizam>

<http://anarhisticka-biblioteka.net>

Sadržaj

Zastave nacionalnih država	7
Intifada kao neprimjerena tema	8
Pitanje koje razumiju samo Nijemci	11
Problem postojanja države	12
Kad postaneš čudovište protiv kakvog se boriš	14

Morat ćete preusmjeriti dio sile
pregrupirane da izbriše Arape-
da ih odvede iz doma
i oduzme im zemlju-
i suočiti je protiv mene.
Vi imate tenkove i položaje
i vojnike i bataljune;
imate ovnova rogovlja u rukama
kojim budite mase;
imate ljude za ispitivanja i torture;
imate ćelije za zadržavanje.
Ja imam samo ovo srce
kojim pružam utočište
arapskom djetetu.
Naciljaj ga:
a ako ga i razneseš
uvijek
uvijek će ti se rugati.

„Ideja da samo razumijevanje genocida, sjećanja na holokaust može dovesti ljude do želje za rušenjem sistema jest pogrešna. Kontinuirano pojavljivanje nacionalizma sugerira da je baš suprotno istina: razumijevanje genocida dovelo je ljude da mobiliziraju genocidne vojske, sjećanje na holokaust dovelo je ljude do njegova perpetuiranja. Senzitivni poete koji pamte gubitak, istraživači koji su ga dokumentirali kao čistokrvni su znanstvenici koji su otkrili građu atoma. Tehničari su iskoristili pronalazak cijepanja atomske jezgre kako bi proizveli oružje koje cijepa jezgre svih atoma; nacionalisti koriste poeziju kako bi pocijepali i sjedinili ljudske populacije, kako bi mobilizirali genocidne vojske i izvršili novi holokaust.“ (Freddy Perlman: *Kontinuirano pojavljivanje nacionalizma*)

Tijekom 90-ih, u pošti koju sam primao za fanzin koji sam izdavao, primijetio sam da Nijemci, čak i njemački anarhisti, čudno reaguju kada god dođe do sukoba između Izraela i Palestine. Uvijek bi bilo što izašlo u mom fanzinu i vezano uz tu temu bilo popraćeno podužim pismom iziritiranog Nijemca koji me optužuje za palestinski nacionalizam ili gotovo antisemitizam. Nikad nisam primio slično pismo pripadnika druge nacije, iako je fanzin distribuiran sve do Izraela, niti od Židova bilo koje druge nacionalnosti. Iz moje perspektive stajalište izneseno u fanzinu, tičući se tog problema, nije bilo posebno kontroverzno: kao većina pripadnika anarhističkog pokreta osudio sam nasilje i rasizam izraelske vojske i cionistički naseljenički pokret ostajući pritom sumnjičav prema onima koji pokušavaju kapitalizirati ono što smatram razumljivim palestinskim očajavanjem. Interpretirao sam ta pisma, u to vrijeme, samo kao prerevan trud dijela Nijemaca da se bude osjetljiv prema problemima koji se tiču židovskog naroda.

Prošle sam se jeseni, nakon par godina, vratio u Europu. Na svojim proputovanjima otkrio sam da je ono što se činilo kao mala crna mrlja u njemačkom radikalnom miljeu, evoluiralo u nešto što smatram zasranjenjem uma: “Anti -deutsch kritika” - revolucionarni nacionalizam zamaskiran u radikalni antinacionalizam. Sljedbenicima ovakve ideologije nije bitno suprotstaviti se kapitalizmu, rasizmu i hijerarhiji nego

suprotstaviti se Njemačkoj i antisemitizmu posebno, čak ako to obuhvaća podržavanje ostalih kapitalističkih nacija i drugačijih oblika rasizma.¹ Vidjevši da revolucija neće uslijediti, antidojč antifašisti odlučili su poduprijeti trenutačnu vladu Izraela i sve nepravde koje izvršava na račun nepravdi nanešenih Židovima u prošlosti.

U početku sam nailazio samo na tragove ovoga što slijedi. Penjući se ogromnim stubištem EKH-a, bečkog dugo stojećeg društvenog centra, naišao sam na malu parolu našaranu na zidu: "Suport Zionism" („Podupri cionizam“). Čudno, pomislih, ovdje, u anarhističkoj tvrđavi grafit koji poziva ljude da se ujedine za cilj koji već podržavaju SAD više od bilo koje druge vlade na svijetu i odgovornog za raseljavanje i represiju čitave populacije ljudi druge boje kože. U vječnoj tradiciji skvotera koji se ne odvajaju od markera, dodao sam svoju opasku: "Dolje sa svim –izmima, podupri ljude, ne nacije."

Sljedeći sam se tjedan zatekao u društvenom centru u Dresdenu. Među mnogima koji su okupirali prostor bila su i dva Izraelca koja su – kao i mnogi mladi Izraelci koje sam upoznao na prijašnjim posjetima Europi² – putovali kontinentom kako bi izbjegli služenje u vojsci. S jednim od njih sam započeo razgovor o politici. Odbio je zauzeti stajalište u razgovoru o izraelsko-palestinskom sukobu – dovoljno zadržavajući stav za osobu koja dolazi iz tako komplicirane situacije, koja je radije prihvatila egzil nego riskirala ubiti ili umrijeti za cilj u koji nije vjerovala.

Ostali u Njemačkoj, ipak, nisu poštovali njegovu odluku. Ispričao mi je što je doživio putujući nekoliko dana s njemačkim bendom; kada se ispostavilo da izbjegava vojnu službu druga osoba koja je također bila

¹ Riječ rasizam upotrijebljena je kako bi se skrenula pažnja na dvostruke standarde koje veliki broj bijelaca koristi pri razmatranju palestinsko-izraelskog sukoba. Jer što je drugo nego rasizam, ako se uspoređujući životne standarde prosječne palestinske i izraelske obitelji ne primijeti nepravda. Također je nemoguće opisati politiku izraelske vlade koja zatvara, ponižava i dominira nad Palestincima na način na koji je aparthejd činio domorodačkim Afrikancima u JAR-u, a taj možemo nazvati rasističkim. Poneki se Palestinci također mogu smatrati rasistima, ali teško da su u poziciji da suoče Izraelce sa takvim dehumanizirajućim tretmanom.

² Između ostalog, proveo sam vrijeme sa članovima benda Dir Yassin, anarhističkim i anticionističkim bendom iz Izraela. Bili su intervjuirani u anarhopank magazinu Profane Existence iz 1998. godine, kojeg, ako imaš sreće, još možeš pronaći.

Svaki se holokaust opravdava zaštitom nevinih. U SAD-u za vrijeme istrebljivanja domorodačkih Amerikanaca (i kasnije, za vrijeme ere segregacije) govorilo se da obojani divljaci ugrožavaju bijele žene; u nacističkoj su Njemačkoj građani čiste „arijske krvi“ fetišizirani kao žrtve svjetske urote izroda. U stvaranju Židova kategorijama „ugroženih“, i „žrtvama opresije“, prije nego predavanju borbi protiv sveprisutne nepravde u svim oblicima, antidojčeri su se predstavili kao huškači rasističkog, nacionalističkog rata. Lako je uvidjeti kako njemački radikalni ljevičari, gorljivi u udaljavanju sebe od svoje državne antisemitske povijesti i očajni u oponiranju uzdižućem fašističkom pokretu, možda daju prioritet židovskom pitanju pred ostalim. No tako se ponekad pojavljuju nove strahote: proganjani postaju progonitelji, a ostali, nestrpljivi kako bi se čim prije iskupili za svoja prijašnja nedjela i progone, pred tim zatvaraju oči.

Antideutsch drugarstvu prema Izraelu, jednom pokrenutom, nije nedostajalo opravdanja i ohrabrenja; postoji čitava propagandna industrija stvorena da racionalizira izraelsku politiku, kao što postoji i ona koja to iskorištava u svrhu stvaranja arapskih grupa otpora. Izraelski su cionisti, doduše, žrtve u izraelsko-palestinskom sukobu kao što su to i palestinski bombaši samoubojice; problem jest što se obje strane ne bore kako bi završile sukob nego kako bi ga dobile. Antideutsch fenomen trebao bi podsjećati anarhiste da ne nagle pri biranju strana u nacionalnom i etničkom razdoru. Morali bismo radije stati na stranu onih s kojima smo na istoj valnoj duljini u želji da se takav sukob prevlada. Možemo se zalagati na način demonstriran od strane mnogih aktivista koji se suprotstavljaju buldožerima izraelskih obrambenih snaga štiteći palestinske domove; ne kako bi jedna strana trijumfirala, nego kako bi se pomoglo ljudskim bićima da prežive neljudski sukob.

Sve je ovo sigurno zamršeno. U svijetu u kojem se svi u takvim konfliktima naizgled opredjeljuju za određenu stranu, oni koji zauzimaju stranu protiv samog konflikta nalaze se razdvojenim od svih ostalih, čak i u sukobu s njima. No, naučimo nešto od antidojčera: oni, koji se predaju neuspjehu revolucionarne budućnosti, pretvaraju se, kako bi se zaštitili, u čudovišta kojima su donedavno oponirali.

I ja sam, također, proglasio rat:

Palestincima i Izraelcima koji se na temelju prepoznavanja međusobne humanosti bore protiv svojih vlastodržaca.⁶

Kad postaneš čudovište protiv kakvog se boriš

Prije nego što završimo podsjetimo se korijena i mentaliteta antideutsch ideologije, jer dokazuje mnoge potencijalne klopke za radikalne ljevičare u današnjem globalnom kontekstu. Puno prije dolaska nacista na vlast u Njemačkoj, opozicija kapitalizmu i bogatima bila je često usmjerena prema karikaturi “internacionalnog Židova”. Mnogi njemački nacionalisti smatrali su da je proletarijat izgrađen od ne-Židovskih Nijemaca iskorištenih od strane židovskih zajmodavaca; pretpostavka je bila da rješavajući se Židova, kapitalistički se sustav simbolički čisti od svojih parazita. Antisemitizam je uzet zdravo za gotovo u mnogim revolucionarnim krugovima: Bakunjin, jedan od najpoznatijih ranih anarhističkih mislioca, imao je antisemitskih primjedbi, a Mussolini se glavom i bradom počeo interesirati za anarhizam. Revolucionarni aktivizam radničke klase bio je razmatran od strane nacionalsocijalizma, a ništa manje je Mussolinijev crnokošuljaški bio razmatran od strane državnog socijalizma boljševika. Ovakvo kontrolorsko naslijeđe olakšava antidojčerima iščitavanje antisemitizma u radikalizmu njihovih suvremenika, bilo da ga tamo ima ili ne.

Danas, u Njemačkoj i drugim državama, fašisti, prihvativši ekološka i antiglobalizacijska stajališta, imaju slične i čudne probleme. Bilo bi lijepo zaustaviti se na zaključku da su antidojčeri isprovocirani svojim neprijateljima bezrazumno prihvatili kontradiktorne pozicije. No činjenica da su prešli u nacionalizam, i gotovo u rasizam, sugerira nešto podmuklije: u procesu otpora fašizmu njime su zaraženi; možda kao rezultat istih onih njemačkih predispozicija kojima teže oponirati. Proučavanjem njihova primjera možemo prepoznati važnost razvoja nijansirane kritike odnosa moći, ali i prisjetiti se Nietzscheove misli da oni koji se bore sa čudovištima moraju pripaziti da i sami ne postanu jednim.

⁶ U tom duhu, završio bih ovaj tekst pjesmom vodećeg izraelskog pjesnika Aharona Shabtaia:

na turneji — njemački ne-Židov inače predan revolucionarnoj politici — pobjesnjela je: “Ti ne bi služio da zaštitiš svoje ljude? Kukavico!”

Zastave nacionalnih država

Jedva dva dana kasnije, za vrijeme antifašističke akcije u Leipzigu, doživio sam prvi „sudar“ s antidojčerima. Poštedjet ću vas detalja vezanih uz moje sudjelovanje u akciji — dovoljno je reći da smo prijatelj i ja satima tamarali zureći u fotokopirane mape, u nekoliko uzbuđujućih trenutaka gonjeni specijalnom policijom kroz blokirane ulice i preko bodljikavih barikada, a na kraju je planirani fašistički marš bio spriječen. Nakon putovanja južnom i istočnom Europom, u kojima fašizam sve više i više jača, bilo je pravo olakšanje vidjeti da ga se negdje zauzdava. Ipak, nije bilo tako ohrabrujuće vidjeti zastave SAD-a, Izraela i Britanije kako se istovaruju na početnoj točki antifašističkog marša.

Odmah sam otišao do mladića koji ih je istovarivao. Prijatelj Nijemac me upozorio da ne gubim vrijeme, ali bez obzira poslušali me ili ne, zanimalo me što imaju za reći u svoju obranu.

“Što radiš sa zastavom?”, pokazao sam na zvjezdice i pruge što ih je jedan mladac izvlačio iz kamiona.

“Marširat ćemo s njima.”

“Ja sam iz SAD-a,” započeo sam, “i ne mogu jebeno vjerovati da ćeš marširati sa zastavom SAD-a na ovom skupu. Zar ne znaš što ova zastava znači?”

“Ali ovdje je drugačije! Ovdje ova zastava simbolizira antifašističku borbu.”

“Slušaj, svugdje u svijetu ta zastava prezentira isto: Hollywood, Coca-Colu, apsolutnu moć kapitalističkog tržišta. Kakve to veze ima sa slobodom?”

Njegov odgovor bio je gotovo plačan: “Ali Britanija i SAD su porazile njemačku vladu. One su bile jedine koje su to mogle učiniti. Nosimo njihove zastave u znak sjećanja.”

“Ratovali su sa svojim vojskama podijeljenim u bijele i crne divizije i japanskim stanovnicima u internacionalnim kampovima. Oni se nisu

borili za slobodu, nego za vlastitu nacionalnu moć — baš kao i u genocidnim ratovima protiv američkih domorodaca! Ta je zastava uprljana krvlju milijuna ljudi!”

“Ali bili su jedini koji su ovdje mogli zaustaviti naciste”, ponovio je poput ovce. Nisam si uhvatio posebno borbenog antidojčera.

“Taj se rat, kao prvo, i dogodio jer su ljudi pristali marširati pod zastavama, a dobili bi ga i bez zastava da ljudi kao što si ti nisu inzistirali na njima. Ako ćeš marširati s tom zastavom isključi mene, a svaki antifašist u SAD-u poput mene učinio bi isto. Otišao sam da pronađem vlastitu rutu kako bih blokirao fašiste — otuda luda scena potjere i bodljikavih barikada.

Tu noć, zaradivši ozljedu koja je potrajala tjednima, ostao sam prespavati u skvotu u Erfurtu. Ovdje je netko na svakom posteru na kojem je pisalo “Antifascist” zamijenio “fascist” sa “deutsch”. Kakvi ljudi smatraju da je zauzeti se protiv Njemačke važnije nego zauzeti se protiv fašizma?

Intifada kao neprimjerena tema

Sve do Hamburga, moje zadnje stanice u Njemačkoj, nisam diskutirao s pravim, aktivnim antidojčerom. To je bio netko koga sam poznavao; u 90-ima je organizirao koncert mom starom pank-rock bendu u nekom društveno-kulturnom centru u Njemačkoj. Sad je bio mršaviji s više napuhanog, intelektualnog ozračja i tanko obrijanim brčićima.

“Da,” govorio je, “ali tvoj novi bend i . . . nije tako dobar, zar ne?”. Klimao je glavom uzdignutih obrva.

“Nov smo bend”, odgovorio sam zaigrano. “Tek smo naučili svirati nove instrumente. Pobješat ćemo se s vremenom. Ali da, sada možda i nismo tako dobri.”

“Tvoj posljednji bend”, pauzirao je dramatičke radi, “nije se poboljšao s vremenom, mislim. Vidio sam vas na početku i na kraju zadnje turneje. Sjećaš li se?”

“Da, naravno. Slažem se.” Poniznost je bolja strana slave ako želiš potrajati sat vremena u pank krugovima.

Ni sudbina, naravno, nije poželjna. Da su Židovi u situaciji u kojoj su danas Romi također bi bila grozna tragedija. Ali nemojmo pomisliti da su to jedine dvije opcije za preživjele holokausta. Takav nedostatak mašte, koji sva pitanja svodi na izbor manjeg od dva zla, u srcu je svih slijepih ulica koje nam se danas u svijetu nude. To je isti onaj nedostatak mašte koji je doveo ljude do toga da se prije mobiliziraju oko Kerryja i Busha nego da se usprotive samoj vladi SAD-a; isti nedostatak mašte koji je naveo antidojčere na stranu izraelske države i protiv njezinih neprijatelja, a ne na našu stranu i protiv nacionalizma i mržnje.

Istina, Židovi ubijeni diljem svijeta u posljednjih šest desetljeća ubijeni su od strane antisemita. Antisemitizam je procvjetao među Arapima; to je uvelike zasluga antidojčera, koji su slijedili arapski nacionalizam u povijest sve do poveznica određenih Arapa s njemačkim nacistima. Ali tih nekoliko poveznica bile bi beznačajne da arapski antisemiti nisu mogli iskoristiti izraelska zlodjela u nadolazećim godinama kako bi regrutirali preobraćenike. Današnje nasilje na Bliskom istoku nije izravni baštinik nacističkog holokausta; ono je prije rezultat nasilja počinjenog od strane preživjelih tog holokausta koji su postali zlostavljači — kao što to preživjeli često urade.

Do sada smo se jedva dotakli broja Palestinaca i ostalih Arapa koji su propatili u rukama izraelske države. Ako se već i stvara argument koji državu vidi kao čuvara ljudskog bića, moraju se uzeti u obzir sva ljudska bića, a ne samo građani određene države — osim ako se ostale ne smatra „podljudima“. Ovdje možemo vidjeti da je cijena stvaranja i održavanja države Izrael kolosalna u okvirima patnje i smrti i Izraelaca i Palestinaca.

Kao anarhisti, objašnjenje za ovo možemo pronaći ne u urođenoj krvožednosti i antisemitizmu Arapa (niti imperijalističkom spletkarenju Židova kad smo već kod toga), nego u načinu kako nacionalisti i državnacija suprotstavljaju ljudska bića jedna drugima. Nama je odgovor jasan: moramo se boriti protiv izraelske i palestinske države kao i protiv SAD-a, Njemačke i svih ostalih država. Dokle je god jedna netolerantna, nasilna, samointeresna vlada u mogućnosti opstojati bez da je se izazove, bit će prelagano konkurentnoj vladi postrojiti svoje preplašene pristasaše za činjenje ubilačkih djela. Takozvani pragmatici koji inzistiraju u opredjeljenju potpore jednoj ili drugoj od ovih bandi, samo bi nas naveli na održavanje cijele zbrke u vječnosti. Možemo se solidarizirati s onim

bendom, koji je govorio o Izraelu i Palestini, pola nas bilo Židovi. A što s mojim ranijim pitanjem? Nije li nacionalistički izdvajati kontekst nje-mačke kulture van internacionalnog konteksta? Što se dogodilo s onim “bez granica, bez država?”

Odgovorio je frazom koja mi je sve objasnila: “Ali to ne uzima u obzir našu posebnu situaciju. Ovdje kažemo “uništi sve države, ali izraelsku državu posljednju”.

Problem postojanja države

U ovoj formulaciji stižemo do središnje zablude procionističkog stajališta; ideje da države štite svoje građane. Ovo je osnovna pogreška u shvaćanju kako djeluje moć države. Svaka vlada tvrdi svojim stanovnicima da postoji kako bi ih štitila od drugih vlada, ali kad se države bore ne umiru vladajući, nego građani. Tisuće i tisuće i tisuće Izraelaca poginulo je od osnutka Izraela 1948. godine. Bivši teroristi kao što su Shamir i Sharon osvojili su moć na valovima straha, uvjeravajući svoje žrtve da će, ako se bude moralo patiti, patiti Arapi. No njihova je politika nastavila rezultirati gubitkom i izraelskih života, dok oni umiru u starosti.⁵

U usporedbi s prije spomenutim Romima, koji su još uvijek gonjeni po cijeloj Europi, netko bi mogao reći da je Izraelcima i gore: zahvaljujući milijardama i milijardama dolara iz SAD-a u mogućnosti su održavati umjetno visoki standard života, ali u svakom trenutku bombaš-samoubojica može ubiti njih ili njihove voljene. Moramo se zapitati da li bi se, ukoliko bi im se pružila prilika, većina Roma odlučila za moć i luksuz pod Damoklovim mačem s obzirom na trenutačne uvjete. Kada bi ih nekim čudom sudbina izabrala da protjeraju ljude s njihovog ognjišta i nastave rat, financiran od strane SAD-a, protiv ljudi koji su im bili prijatelji prošlih pola stoljeća, rezultati bi sigurno bili slični.

⁵ S iznimkom, naravno, izraelskog premijera Yitzhaka Rabina, koji je ubijen od strane cionističkog Židova zbog straha da bi mogao napredovati prema mirnom, zamislite, rješenju sukoba. Moglo bi se pomisliti, ako ništa, da će to okrenuti izraelsku javnost protiv militantnog cionizma – ali ne, ojačao je uz pomoć tvrdokornih desničara.

“Znaš”, rekao je naginjući glavu prema nazad i zagledavaši se u daljinu, “mislim da sam počeo gubiti interes kada je izašla snimka s pjesmom o Intifadi.”³

“Aha!”, uskliknuo sam, praktički udarajući po sveprisutnom stolu za igru, u Njemačkoj poznatoj kao kicker i pomogo bog svakom strancu koji se suprotstavi i najpijanijem mjesnom igraču. “Antidojčer! Čekao sam na ovo! Bacimo se na posao!”

“Pa da, mislim da ima puno toga oko čega se ne slažemo! Ali možda i ne postoji razlog da pričamo o tome”.

Sasjekao me pogledom.

“Na primjer, kažeš da živiš u šumi – protiv si tehnologije i civilizacije, zar ne? Ali nama, znaš, tehnologija je nešto što jednostavno funkcionira. Širi se jer funkcionira.”

Imao je moju potpunu pozornost. “A ostali ljudi koji su manje, da tako kažem, napredni . . . ?”

“Ah, vidim na što sugeriraš. Da, netko bi rekao da je to zapadnocentrično gledište, ali ljudi preuzimaju ovakav način života čim brže mogu.”

“Ali ne možeš tvrditi da je sve što se širi dobro. Znaš, kuga se isto širi. Kuga se širi zato što funkcionira! Ali svejedno, ja nisam protiv svih

³ Uvredljiva pjesma, naziva „Nazovi teroristu teroristom“, bila je objašnjena bukletu: „Naslov ove pjesme odnosi se na dobro poznatog ubojicu, posrednik Ujedinjenih naroda, grofa Folke Bernadottea, ubijenog po zapovijedi budućeg izraelskog političara Yitzhaka Shamira. Bernadotte je bio imenovan 1948. pregovaračem između palestinskih domorodaca i cionista koji su pokušavali osnovati izraelsku državu u njihovoj domovini. Bio je umirovljeni predstavnik švedskog Crvenog Križa i riskirao je život spašavajući tisuće Židova iz koncentracijskih logora za vrijeme II. svjetskog rata. Nakon mjeseci proučavanja situacije, Bernadotte je zaključio da, ako se cionistima eventualno dodijeli suverenitet nad dijelom Palestine, u ime ljudske pristoynosti, palestinskim izbjeglicama koji su protjerani cionističkim nasiljem, trebale bi se ponuditi dvije opcije: omogućiti im povratak na ukradenu zemlju ili ponuditi im kompenzaciju od novoosnovane izraelske države za ono što im je oduzeto. Dan nakon što je iznio prijedlog, ubili su ga cionistički teroristi prema Shamirovim instrukcijama. U godinama nakon toga, uz potporu u medijima namjernog ignoriranja prošlosti i činjenice da povijest uvijek pišu pobjednici, Shamir je bio u mogućnosti pridružiti se ostalim svjetskim liderima u odnošenju prema Palestincima, koji su se još opirali rasističkoj represiji njegova režima, kao „teroristima“ bez da itko iznese na vidjelo njegovu vlastitu krvlju natopljenu prošlost.“

tehnologija — već samo protiv onih koje promoviraju hijerarhiju ili potkopavaju naše iskustvo življenja. Na kraju krajeva, da svi žive kako žive ljudi u SAD-u i Njemačkoj planet bi se uništio u jednoj generaciji.”

“Kuga se širi zato što funkcionira”, ponovio je klimajući glavom poluzatvorenih očiju i s poštovanjem prema mojoj mudroj dosjetci.

Kasnije sam saznao, istražujući antideutsch misao, da neki antideutsch pisci razmatraju svjetsku povijest u okvirima napretka civilizacije (tj. zapadne civilizacije) s implikacijom da su druge kulture primitivne. To je staromodna marksistička analiza u kojoj je kapitalistička tehnokracija etapa u ljudskoj evoluciji ka komunističkoj utopiji; to je bila izlika boljševicima i maoistima da prisile milijune ljudi na prestanak sa svojim tradicionalnim životnim navikama u cilju pridruživanja mašineriji industrijskog komunizma.

“Postoji nešto gore od kapitalizma i buržoaskog društva: njihovo barbarsko dokidanje”, piše jedan antidojčer i nastavlja pojašnjavajući da misli na arapski nacionalizam kao i njemački fašizam. Ovako razmišljajući polako se SAD i Izrael predstavljaju stjegonošama kulture i napretka, a oni prljavi Arapi divljacima kojima je predana baklja nacističke iracionalnosti i brutalnosti.

No vratimo se razgovoru u Hamburgu.

“Ali čemu zastave SAD-a na prosvjedima?”, inzistirao sam.

“Ah, radi fore, da pobude ljude”, objasnio je. “Postoje određeni ljudi koje je potrebno razljutiti tim zastavama. Znaš, u Njemačkoj, desničari iskorištavaju cijeli protuamerički pokret u vlastite svrhe.”

“Ali zar nije potpuno reakcionarno nositi ih samo zato što smetaju tvojim neprijateljima? Znači li to da moraš prihvatiti zastavu tako destruktivne i opresivne države.”

Kasnije sam otkrio u svojim istraživanjima da bi mi moj sugovornik, da je iskreni, tvrdokorni antidojčer, objasnio da, budući da SAD opskrbljuje Izrael novcem i oružjem kako bi zauzdao cijeli Bliski istok i Palestincima činio kako želi, SAD uopće nije destruktivna država, nego prije svega zaštitnik mira.

Pitanje koje razumiju samo Nijemci

Umjesto toga odlučio se na pomirbeni pristup: “Ovo je stvar Nijemaca, posebna za naš kontekst u Njemačkoj. Ovdje, gdje se dogodio holokaust, naš je najvažniji posao boriti se protiv “njemačke snage” i zato su ove zastave dobre.”

Kratko sam se zamislio pa upitao: “Nije li veoma njemački tvrditi da u kontekstu Njemačke imate posebno privilegirano gledište koje opravdava djela koja nemaju smisla nigdje drugdje?”

Kako samo ime kaže, antidojčeri ulažu poprilično energije u etabliranje posebnog statusa Njemačke države-nacije kao zla goreg od ma kojeg drugog. Shodno tome, moj se sugovornik prihvatio objašnjavanja zašto se holokaust dogodio u Njemačkoj, zašto se može dogoditi samo u Njemačkoj i zašto je bio gori od bilo koje druge okrutnosti u povijesti. Po njemu, status Njemačke države kao začetnika najgoreg od svih zločina pruža njezinim građanima posebna prava i moći pri kritici: poznajući antisemitizam oni mogu bolje od drugih uvidjeti kako je to još uvijek najozbiljnija prijetnja s kojom se svijet suočava.

Ipak, nisam mogao pratiti njegovo argumentiranje do kraja, jer sam se još uvijek oporavljao od šoka uzrokovanog njegovim otpisivanjem ostalih rasističkih opresija i klanja.

“Čekaj, što sa ubijanjem američkih domorodaca?”, upitao sam.

“To je bilo drugačije; to je jednostavno bio sukob oko zemlje i dobara i bio je zaključen kad se zadnji Indijanac predao. Židovi su bili trajni zakonski građani Njemačke te su isključeni iz čisto rasističkih i ideoloških razloga. Vjerojatno ćeš reći da je u koncentracijskim logorima bilo i ne-Židova; ali Židovi su bili prave mete Shoah-e.”⁴

“Naravno, Židovi sada imaju sredstva da pričaju o svojim iskustvima u koncentracijskim logorima dok Romi, koji su još uvijek svugdje pod represijom i raseljeni, u nemogućnosti ni da ih se saslušaju.”

“Ne misliš li da je takva vrsta retorike pomalo antisemitska, govoreći kao da širom svijeta postoji židovska urota?”

“Veoma je prikladno za ne-Židova kao što si ti da sve koji se ne slažu naziva antisemitima! Sjećaš li se da zadnji put kad sam ovdje bio s

⁴ “Shoah“ je hebrejska riječ za holokaust.